

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EF) nr. 924/2009

2017/EØS/51/71

av 16. september 2009

om betalinger på tvers av landegrensene i Fellesskapet og oppheving av forordning (EF) nr. 2560/2001(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 95 nr. 1,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) For at det indre marked skal virke på en tilfredsstillende måte og for å lette handelen på tvers av landegrensene i Fellesskapet er det avgjørende at gebyrene for betalinger på tvers av landegrensene i euro er de samme som for tilsvarende betalinger innenfor en medlemsstat. Dette prinsippet om gebyrlighet er fastsatt ved europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger i euro på tvers av landegrensene⁽⁴⁾, som får anvendelse på betalinger på tvers av landegrensene i euro og svenske kroner på opptil 50 000 euro eller tilsvarende.

2) I Kommisjonens rapport av 11. februar 2008 om anvendelsen av forordning (EF) nr. 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro ble det bekreftet at anvendelsen av forordningen effektivt har brakt gebyrene for betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene i euro ned til samme nivå som innenlandske gebyrer, og at forordningen har stimulert den europeiske betalingsbransjen til å treffe de nødvendige tiltak for å bygge opp en betalingsinfrastruktur som omfatter hele Fellesskapet.

3) I Kommisjonens rapport ble det sett nærmere på de praktiske problemene som har oppstått i forbindelse med gjennomføringen av forordning (EF) nr. 2560/2001. Som konklusjon ble det foreslått en rekke endringer av forordningen for å løse de problemene som ble påvist under vurderingen. Problemene dreier seg om forstyrrelser på det indre marked for betalinger på grunn av ulikheter når det gjelder plikten til å rapportere statistikk, håndhevingen av forordning (EF) nr. 2560/2001 i fravær av utpekte nasjonale vedkommende myndigheter, mangel på organer for utenrettslig løsning av tvister i forbindelse med forordningen, og det faktum at forordningen ikke omfatter direkte debiteringer.

4) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked⁽⁵⁾ utgjør et moderne rettslig grunnlag for opprettelse av et indre marked for betalinger som omfatter hele Fellesskapet. For å sikre rettslig sammenheng mellom de to rettsaktene er det tilrådelig å endre de relevante bestemmelsene i forordning (EF) nr. 2560/2001, særlig definisjonene.

5) Forordning (EF) nr. 2560/2001 omfatter kreditoverføringer på tvers av landegrensene og elektroniske betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene. I samsvar med målet med direktiv 2007/64/EF, som er å muliggjøre direkte debiteringer på tvers av landegrensene, er det tilrådelig å utvide virkeområdet for forordning (EF) nr. 2560/2001. Det er fortsatt ikke tilrådelig å anvende prinsippet om gebyrlighet på betalingsinstrumenter som hovedsakelig eller utelukkende er papirbasert, for eksempel sjekker, ettersom de på grunn av sin art ikke kan behandles like effektivt som elektroniske betalinger.

6) Prinsippet om gebyrlighet bør få anvendelse på betalinger som er igangsatt eller avsluttet på papir eller i kontanter, og som er blitt behandlet elektronisk i betalingskjeden, unntatt sjekker, og på alle gebyrer som direkte eller indirekte er knyttet til en betalingstransaksjon, herunder gebyrer knyttet til en avtale, unntatt valutavekslingsgebyrer. Indirekte gebyrer omfatter gebyrer for å opprette en fast betalingsordre eller gebyrer for bruk av et betalingskort eller et debet- eller kredittkort, og disse gebyrene bør være de samme for innenlandske betalingstransaksjoner og betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene innenfor Fellesskapet.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 266 av 9.10.2009, s. 11, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 86/2013 av 3. mai 2013 om endring av EØS-avtalens vedlegg XII (Fri bevegelse for kapital), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 61 av 31.10.2013, s. 58.

⁽¹⁾ Uttalelse avgitt 24. mars 2009 (ennå ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EUT C 21 av 28.1.2009, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 24. april 2009 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 27. juli 2009.

⁽⁴⁾ EFT L 344 av 28.12.2001, s. 13.

⁽⁵⁾ EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1.

- 7) For å hindre at betalingsmarkedene splittes opp bør prinsippet om gebyrlikhet få anvendelse. For dette formål bør det for hver kategori av betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene identifiseres en innenlandsk betaling som har de samme eller svært like egenskaper. Det bør være mulig å bruke bl.a. følgende kriterier for å identifisere en innenlandsk betaling som tilsvarer en betaling på tvers av landegrensene: hvilken kanal som er brukt for å igangsette, utføre og avslutte betalingen, graden av automatisering, eventuelle betalingsgarantier, kundens status og forhold til betalingstjenesteyteren, eller det benyttede betalingsinstrumentet, som definert i artikkel 4 nr. 23 i direktiv 2007/64/EF. Disse kriteriene bør ikke anses som uttømmende.
- 8) Vedkommende myndigheter bør fastsette retningslinjer for identifikasjon av tilsvarende betalinger når de finner det nødvendig. Kommisjonen, eventuelt med bistand fra betalingskomiteen, bør gi egnet veiledning og bistå vedkommende myndigheter.
- 9) Det er viktig å gjøre det lettere for betalingstjenesteytere å utføre betalinger på tvers av landegrensene. I den forbindelse bør standardisering fremmes, særlig når det gjelder bruk av internasjonalt bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikasjonskode (BIC). Betalingstjenesteytere bør derfor opplyse betalingstjenestebrukerne om den aktuelle kontoens IBAN og BIC.
- 10) Ulikheter når det gjelder plikten til å rapportere betalingsbalansestatistikk, som utelukkende gjelder for betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene, hindrer utviklingen av et integrert marked for betalinger, særlig innenfor rammen av Det felles eurobetalingsområde (SEPA). Innenfor rammen av SEPA er det tilrådelig innen 31. oktober 2011 å foreta en ny vurdering av om det er hensiktsmessig å avskaffe denne rapporteringsplikten basert på bankoppgjør. For å garantere kontinuerlig, rettidig og effektiv framlegging av betalingsbalansestatistikk er det også ønskelig å sikre at det fortsatt skal være mulig å samle inn lett tilgjengelige betalingsdata, f.eks. IBAN, BIC og transaksjonsbeløp, samt aggregerte grunddata om ulike betalingsmidler, forutsatt at innsamlingen ikke forstyrrer den direkte behandlingen av betalingene, og at de kan utføres helt automatisk. Denne forordningen berører ikke rapporteringsplikten for andre politiske formål, f.eks. forebygging av hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme, eller for skatteformål.
- 11) På det nåværende tidspunkt benyttes forskjellige forretningsmodeller i forbindelse med eksisterende innenlandske ordninger for direkte debitering. For å lette lanseringen av SEPA-ordningen for direkte debitering må det innføres en felles forretningsmodell og skapes større juridisk klarhet om multilaterale formidlingsgebyrer. For direkte debiteringer på tvers av landegrensene kunne dette unntaksvis oppnås ved at det for en overgangsperiode fastsettes en øvre grense for det multilaterale formidlingsgebyret per transaksjon. Partene i en multilateral avtale bør imidlertid stå fritt til å fastsette et lavere beløp for det multilaterale formidlingsgebyret, eller til å bli enige om at det ikke skal kreves noe slikt gebyr. For innenlandske direkte debiteringer innenfor SEPA kan det mellom betalingsmottakerens og betalerens betalingstjenesteytere benyttes samme innenlandske formidlingsgebyr eller et annet avtalt interbankvederlag som eksisterte før anvendelsesdatoen for denne forordning. Dersom et slikt innenlandsk multilateralt formidlingsgebyr eller et annet avtalt interbankvederlag skulle bli redusert eller avskaffet i løpet av overgangsperioden, f.eks. som følge av anvendelsen av konkurranselovgivning, bør de endrede bestemmelsene gjelde for innenlandske direkte debiteringer innenfor SEPA i overgangsperioden. Dersom den direkte debiteringen er omfattet av en bilateral avtale, bør imidlertid vilkårene i en slik avtale ha forrang foran eventuelle multilaterale formidlingsgebyrer eller andre avtalte interbankvederlag. Bransjen kan benytte seg av den juridiske sikkerheten som gis i overgangsperioden, til å utarbeide og bli enige om en felles langsiktig forretningsmodell for behandling av direkte debiteringer innenfor SEPA. Ved utgangen av overgangsperioden bør det foreligge en langsiktig løsning for forretningsmodellen for direkte debiteringer innenfor SEPA som er i samsvar med Fellesskapets konkurranseregelverk og rammeregler. Som et ledd i en vedvarende dialog med bankbransjen og på grunnlag av bidrag fra relevante markedsdeltakere har Kommisjonen til hensikt raskest mulig å gi veiledning om hvilke objektive og målbare kriterier som skal brukes for å avgjøre om slike multilaterale interbankvederlag, som vil kunne omfatte multilaterale formidlingsgebyrer, er i samsvar med Fellesskapets konkurranseregelverk og rammeregler.
- 12) For at en direkte debitering skal kunne utføres, må betalerens konto være tilgjengelig. For at innføringen av direkte debiteringer innenfor SEPA skal bli vellykket, er det derfor avgjørende at alle betalernes konti er tilgjengelige når dette allerede er tilfellet for eksisterende innenlandske direkte debiteringer i euro, ellers vil betaleren og betalingsmottakeren ikke kunne dra nytte av fordelene ved direkte debitering på tvers av landegrensene. Dersom betalerens konto ikke er tilgjengelig innenfor rammen av SEPA-ordningen for direkte debitering, vil verken betaleren (debitor) eller betalingsmottakeren (kreditor) kunne nyte godt av de

nye mulighetene som slik direkte debitering gir. Dette er særlig viktig når betalingsmottakeren igangsetter direkte debiteringer i en samleoverføring, for eksempel månedlig eller kvartalsvis i forbindelse med regninger for strøm eller annet forbruk, og ikke som en atskilt betaling for hver kunde. Dersom kreditorene ikke kan nå alle sine debitorer i en enkelt operasjon, vil det være behov for ytterligere manuell behandling, noe som trolig vil øke kostnadene. Derfor, så lenge det ikke er et krav at betalerens betalingstjenesteyter skal være tilgjengelig, er det ikke mulig å forbedre effektiviteten av direkte debiteringer fullt ut, og konkurransen på felleseuropeisk plan vil forbli begrenset. På bakgrunn av særegenhetene ved direkte debiteringer mellom foretak bør imidlertid dette tiltaket gjelde bare for den alminnelige SEPA-ordningen for direkte debitering, og ikke for SEPA-ordningen for direkte debitering mellom foretak. Kravet om tilgjengelighet innebærer at en betalingstjenesteyter har rett til ikke å utføre en direkte debitering, i samsvar med ordningens regler for f.eks. avvisning, avslag eller retur av transaksjoner. Kravet om tilgjengelighet bør videre ikke gjelde for betalingstjenesteytere som er godkjent for å tilby og utføre direkte debiteringer, men som ikke driver slik virksomhet for kommersielle formål.

13) Med tanke på de tekniske kravene forbundet med slik tilgjengelighet er det dessuten viktig at betalerens betalingstjenesteyter får tilstrekkelig tid til å forberede seg på å oppfylle tilgjengelighetskravet. Betalingstjenesteytere bør derfor ha rett til en overgangsperiode på høyst ett år etter anvendelsesdatoen for denne forordning for å oppfylle dette kravet. Ettersom betalingstjenesteytere fra medlemsstater utenfor euroområdet vil måtte gjøre flere forberedelser, bør de gis mulighet til å utsette anvendelsen av tilgjengelighetskravet i høyst fem år fra anvendelsesdatoen for denne forordning. Betalingstjenesteytere som befinner seg i en medlemsstat som innen fire år etter anvendelsesdatoen for denne forordning har innført euro som valuta, bør imidlertid være forpliktet til å oppfylle tilgjengelighetskravet innen ett år fra den datoen vedkommende medlemsstat sluttet seg til euroområdet.

14) Vedkommende myndigheter bør ha fullmakt til å utføre sine tilsynsoppgaver effektivt og til å treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at betalingstjenesteytere overholder denne forordning.

15) For å sikre at det er mulig å komme fram til en løsning ved feilaktig anvendelse av denne forordning, bør

medlemsstatene fastsette egnede og effektive framgangsmåter for klagebehandling og løsning av eventuelle tvister mellom betalingstjenestebrukerne og betalingstjenesteyterne. Det er også viktig at det utpekes vedkommende myndigheter og organer for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning, enten ved å utpeke eksisterende organer der det er hensiktsmessig, eller ved å opprette nye organer.

16) Det er avgjørende å sikre at vedkommende myndigheter og organer for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning i Fellesskapet samarbeider aktivt med sikte på at tvister på tvers av landegrensene i forbindelse med denne forordning kan løses på en smidig måte og innen rimelig tid. Dette samarbeidet bør kunne skje ved utveksling av opplysninger om gjeldende lovgivning eller rettspraksis i deres jurisdiksjon, eller ved overføring eller overtakelse av klagebehandling og tvisteløsning der dette er hensiktsmessig.

17) Det er nødvendig at medlemsstatene i sin nasjonale lovgivning fastsetter sanksjoner for manglende overholdelse av denne forordning som er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende.

18) Det vil ha klare fordeler å utvide anvendelsen av denne forordning til andre valutaer enn euro, særlig med hensyn til det antall betalinger som omfattes. For at medlemsstater som ikke har euro som valuta, skal kunne utvide anvendelsen av denne forordning til betalinger på tvers av landegrensene i sin nasjonale valuta, bør det derfor innføres en framgangsmåte for melding. Det bør imidlertid sikres at medlemsstater som allerede har fulgt denne framgangsmåten for melding, ikke behøver å gi ny melding.

19) Det er ønskelig at Kommisjonen framlegger en rapport om hensiktsmessigheten av å avskaffe den oppgjørsbaserte nasjonale rapporteringsplikten. Kommisjonen bør også framlegge en rapport om anvendelsen av denne forordning, der særlig bruken av IBAN og BIC for å lette betalinger innenfor Fellesskapet og markedsutviklingen når det gjelder anvendelsen av bestemmelsene om direkte debiteringer, vurderes. I forbindelse med utviklingen av SEPA er det også ønskelig at en slik rapport inneholder en vurdering av hensiktsmessigheten av den øvre grensen på 50 000 euro, som nå gjelder for prinsippet om gebyrlighet.

20) Av klarhetshensyn og av hensyn til rettssikkerheten bør forordning 2001/2560/EF oppheves.

- 21) For å sikre rettslig sammenheng mellom denne forordning og direktiv 2007/64/EF, særlig når det gjelder innsyn i betalingstjenestenes vilkår og opplysningskrav samt rettigheter og plikter forbundet med yting og bruk av betalingstjenester, bør denne forordning få anvendelse fra 1. november 2009. Medlemsstatene bør få en frist til 1. juni 2010 til å treffe tiltak for å innføre sanksjoner ved overtredelse av denne forordning.
- 22) Ettersom målene for denne forordning ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av tiltakets omfang og virkninger bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene —
- av eller via en betalingsmottaker, der betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter befinner seg i forskjellige medlemsstater,
2. «innenlandsk betaling» en elektronisk behandlet betalingstransaksjon igangsatt av en betaler eller av eller via en betalingsmottaker, der betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter befinner seg i samme medlemsstat,
3. «betaler» en fysisk eller juridisk person som er innehaver av en betalingskonto og tillater en betalingsordre fra denne betalingskontoen, eller, dersom det ikke finnes noen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person som gir en betalingsordre,
4. «betalingsmottaker» en fysisk eller juridisk person som skal bli mottaker av midlene som inngår i en betalingstransaksjon,
5. «betalingstjenesteyter» enhver av kategoriene av juridiske personer som er omhandlet i artikkel 1 nr. 1 i direktiv 2007/64/EF, og fysiske eller juridiske personer som er omhandlet i artikkel 26 i samme direktiv, men ikke institusjoner som er oppført i artikkel 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/48/EF av 14. juni 2006 om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon⁽¹⁾, og som omfattes av et unntak gitt av en medlemsstat i henhold til artikkel 2 nr. 3 i direktiv 2007/64/EF,
6. «betalingstjenestebruker» en fysisk eller juridisk person som gjør bruk av en betalingstjeneste i egenskap av betaler, betalingsmottaker eller begge deler,
7. «betalingstransaksjon» en handling igangsatt av en betaler eller av eller via en betalingsmottaker som består i å innbetale, overføre eller heve midler, uavhengig av eventuelle underliggende forpliktelser mellom betaleren og betalingsmottakeren,
8. «betalingsordre» en instruks fra en betaler eller betalingsmottaker til dennes betalingstjenesteyter om å utføre en betalingstransaksjon,
9. «gebyr» ethvert beløp som en betalingstjenesteyter krever av betalingstjenestebrukeren, og som er direkte eller indirekte knyttet til en betalingstransaksjon,
10. «midler» sedler og mynter, kontopenger og elektroniske penger som definert i artikkel 1 nr. 3 bokstav b) i europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/46/EF av 18. september 2000 om adgang til å starte og utøve virksomhet som institusjon for elektroniske penger, og om tilsyn med slik virksomhet⁽²⁾,

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål og virkeområde

1. I denne forordning fastsettes regler for betalinger på tvers av landegrensene innenfor Fellesskapet, for å sikre at gebyrene for slike betalinger er de samme som for betalinger i samme valuta innenfor en medlemsstat.
2. Denne forordning får anvendelse på betalinger på tvers av landegrensene som er i samsvar med bestemmelsene i direktiv 2007/64/EF, og som utføres i euro eller i den nasjonale valutaen i de medlemsstater som har meldt sin beslutning om å utvide anvendelsen av denne forordning til sin nasjonale valuta, i samsvar med artikkel 14.
3. Denne forordning får ikke anvendelse på betalinger som betalingstjenesteytere utfører for egen regning eller på vegne av andre betalingstjenesteytere.
4. I artikkel 6, 7 og 8 er det fastsatt regler for direkte debiteringer i euro mellom betalingsmottakerens og betalerens betalingstjenesteytere.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med:

1. «betaling på tvers av landegrensene» en elektronisk behandlet betalingstransaksjon igangsatt av en betaler eller

⁽¹⁾ EUT L 177 av 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 275 av 27.10.2000, s. 39.

11. «forbruker» en fysisk person som opptrer utenfor sin nærings- eller yrkesvirksomhet,
12. «svært liten bedrift» en bedrift som på tidspunktet for inngåelsen av avtalen om betalingstjenester er en bedrift som definert i artikkel 1 og artikkel 2 nr. 1 og 3 i vedlegget til kommisjonsrekommendasjon 2003/361/EF av 6. mai 2003 om svært små, små og mellomstore bedrifter⁽¹⁾,
13. «formidlingsgebyr» et gebyr som betales mellom betalerens og betalingsmottakerens betalingstjenesteytere for hver direkte debitering,
14. «direkte debitering» en betalingstjeneste for debitering av en betalers betalingskonto, der en betalingstransaksjon blir igangsatt av betalingsmottakeren på grunnlag av betalerens samtykke gitt til betalingsmottakeren, til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter eller til betalerens egen betalingstjenesteyter,
15. «ordning for direkte debitering» et felles sett av regler, praksiser og standarder avtalt mellom betalingstjenesteytere for utføring av direkte debiteringer.

Artikkel 3

Gebyrer for betalinger på tvers av landegrensene og tilsvarende innenlandske betalinger

1. Gebyrer som en betalingstjenesteyter krever av en betalingstjenestebruker for betalinger på tvers av landegrensene på opptil 50 000 euro, skal være de samme som denne betalingstjenesteyteren krever av betalingstjenestebrukere for tilsvarende innenlandske betalinger på samme beløp og i samme valuta.
2. Ved vurdering av om gebyrnivået for en betaling på tvers av landegrensene er i samsvar med nr. 1 skal en betalingstjenesteyter fastslå hva som er en tilsvarende innenlandsk betaling.

Vedkommende myndigheter skal fastsette retningslinjer for identifikasjon av tilsvarende innenlandske betalinger når de finner det nødvendig. Vedkommende myndigheter skal samarbeide aktivt innenfor betalingskomiteen nedsatt i samsvar med artikkel 85 nr. 1 i direktiv 2007/64/EF for å sikre enhetlige retningslinjer for tilsvarende innenlandske betalinger.

3. Dersom en medlemsstat har meldt sin beslutning om å utvide anvendelsen av denne forordning til sin nasjonale valuta

i samsvar med artikkel 14, kan en innenlandsk betaling i vedkommende medlemsstats valuta anses for å tilsvare en betaling på tvers av landegrensene i euro.

4. Denne forordning får ikke anvendelse på valuta-vekslingsgebyrer.

Artikkel 4

Tiltak for å lette automatiseringen av betalinger

1. Når det er relevant, skal betalingstjenesteyteren opplyse betalingstjenestebrukeren om dennes IBAN og sin BIC.

Når det er relevant, skal betalingstjenesteyteren dessuten oppgi betalingstjenestebrukeren IBAN og sin BIC på kontoutskriften eller i et bilag til denne.

Betalingstjenesteyteren skal vederlagsfritt gi betalingstjenestebrukeren de opplysningene som kreves etter dette nummer.

2. Dersom det er relevant ut fra betalingstransaksjonens art, skal
  - a) betaleren, for transaksjoner igangsatt av denne, på anmodning opplyse betalingstjenesteyteren om betalingsmottakerens IBAN og om BIC for betalingsmottakerens betalingstjenesteyter,
  - b) betalingsmottakeren, for transaksjoner igangsatt av denne, på anmodning opplyse betalingstjenesteyteren om betalerens IBAN og om BIC for betalerens betalingstjenesteyter,

3. Betalingstjenesteyteren kan kreve gebyrer av betalingstjenestebrukeren utover dem som kreves i samsvar med artikkel 3 nr. 1, dersom nevnte bruker ber betalingstjenesteyteren om å utføre en betalingstransaksjon uten å opplyse denne om IBAN og BIC i samsvar med nr. 2 i denne artikkel. Disse gebyrene skal være rimelige og stå i forhold til kostnadene. De skal avtales mellom betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren. Betalingstjenesteyteren skal opplyse betalingstjenestebrukeren om tilleggsgebyrenes størrelse i god tid før betalingstjenestebrukeren blir bundet av en slik avtale.

⁽¹⁾ EUT L 124 av 20.5.2003, s. 36.

4. Ved all fakturering av varer og tjenester i Fellesskapet skal en leverandør av varer og tjenester som aksepterer betalinger som omfattes av denne forordning, dersom det er relevant ut fra betalingstransaksjonens art, opplyse kundene om sitt IBAN og om sin betalingstjenesteyters BIC.

Artikkel 5

Plikt til å rapportere betalingsbalanse

1. Med virkning fra 1. januar 2010 skal medlemsstatene avskaffe betalingstjenesteyteres oppgjørsbaserte nasjonale rapporteringsplikt for betalingsbalansestatistikk som gjelder deres kunders betalingstransaksjoner på opptil 50 000 euro.

2. Uten at det berører nr. 1 kan medlemsstatene fortsatt samle inn aggregerte data eller andre relevante og lett tilgjengelige opplysninger, forutsatt at slik innsamling ikke påvirker den uavbrutte behandlingen av betalingene, og at betalingstjenesteyterne kan utføre dem helt automatisk.

Artikkel 6

Formidlingsgebyr for direkte debiteringer på tvers av landegrensene

Dersom det ikke er inngått en bilateral avtale mellom betalingsmottakerens og betalerens betalingstjenesteytere, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter betale et multilateralt formidlingsgebyr på 0,088 euro til betalerens betalingstjenesteyter for hver direkte debitering på tvers av landegrensene som utføres før 1. november 2012, med mindre de berørte betalingstjenesteyterne har avtalt et lavere multilateralt formidlingsgebyr.

Artikkel 7

Formidlingsgebyr for innenlandske direkte debiteringer

1. Dersom innenlandske direkte debiteringer som utføres før 1. november 2009, er omfattet av et multilateralt formidlingsgebyr eller annet avtalt vederlag mellom betalingsmottakerens og betalerens betalingstjenesteytere, skal dette gebyret eller vederlaget omfatte alle innenlandske direkte debiteringer som utføres før 1. november 2012, uten at dette berører nr. 2 og 3.

2. Dersom et slikt multilateralt formidlingsgebyr eller annet avtalt vederlag reduseres eller avskaffes før 1. november 2012, skal denne reduksjonen eller avskaffelsen omfatte alle innenlandske direkte debiteringer som utføres før nevnte dato.

3. Dersom en innenlandsk direkte debitering er omfattet av en bilateral avtale mellom betalingsmottakerens og betalerens betalingstjenesteytere, får nr. 1 og 2 ikke anvendelse dersom nevnte innenlandske direkte debitering er utført før 1. november 2012.

Artikkel 8

Tilgjengelighet i forbindelse med direkte debiteringer

1. En betalers betalingstjenesteyter som er tilgjengelig for en innenlandsk direkte debitering i euro på denne betalerens betalingskonto, skal i samsvar med ordningen for direkte debitering være tilgjengelig for direkte debiteringer i euro igangsatt av en betalingsmottaker via en betalingstjenesteyter som befinner seg i en hvilken som helst medlemsstat.

2. Nr. 1 får anvendelse bare på direkte debiteringer som er tilgjengelige for forbrukerne innenfor rammen av ordningen for direkte debitering.

3. Betalingstjenesteytere skal oppfylle kravene i nr. 1 og 2 innen 1. november 2010.

4. Til tross for nr. 3 skal betalingstjenesteytere som befinner seg i en medlemsstat som ikke har euro som sin valuta, oppfylle kravene i nr. 1 og 2 for direkte debiteringer i euro innen 1. november 2014. Dersom euro innføres som valuta i en slik medlemsstat før 1. november 2013, skal imidlertid betalingstjenesteytere som befinner seg i denne medlemsstaten, oppfylle kravene i nr. 1 og 2 innen ett år fra datoen da vedkommende medlemsstat sluttet seg til euroområdet.

Artikkel 9

Vedkommende myndigheter

Medlemsstatene skal utpeke de vedkommende myndigheter som skal ha ansvaret for å sikre overholdelse av denne forordning.

Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om disse vedkommende myndigheter innen 29. april 2010. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer med hensyn til disse myndigheter.

Medlemsstatene kan utpeke eksisterende organer til vedkommende myndigheter.

Medlemsstatene skal pålegge vedkommende myndigheter å føre effektivt tilsyn med overholdelsen av denne forordning og å treffe alle nødvendige tiltak for å sikre slik overholdelse.

Artikkel 10

Framgangsmåter for klage ved påståtte overtredelser av denne forordning

1. Medlemsstatene skal innføre framgangsmåter som gjør det mulig for betalingstjenestebrukere og andre berørte parter å inngi klage til vedkommende myndigheter ved påståtte overtredelser av denne forordning begått av betalingstjenesteytere.

For dette formål kan medlemsstatene anvende eksisterende framgangsmåter eller utvide anvendelsen av dem.

2. Dersom det er relevant, og uten at det berører retten til å bringe saken inn for en domstol i samsvar med nasjonal prosessrett, skal vedkommende myndigheter underrette klageren om at det finnes framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning som er innført i samsvar med artikkel 11.

Artikkel 11

Framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning

1. Medlemsstatene skal innføre egnede og effektive framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning med sikte på å løse tvister om rettigheter og forpliktelser i henhold til denne forordning mellom betalingstjenestebrukere og deres betalingstjenesteytere. For dette formål skal medlemsstatene utpeke eksisterende organer der det er hensiktsmessig, eller opprette nye organer.

2. Medlemsstatene skal underrette Kommissjonen om disse organene innen 29. april 2010. De skal umiddelbart underrette Kommissjonen om eventuelle senere endringer med hensyn til disse organene.

3. Medlemsstatene kan fastsette at denne artikkel får anvendelse bare på betalingstjenesteytere som er forbrukere eller svært små bedrifter. I så fall skal medlemsstatene underrette Kommissjonen om dette.

Artikkel 12

Samarbeid på tvers av landegrensene

Vedkommende myndigheter og organene med ansvar for framgangsmåtene for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning i de forskjellige medlemsstatene, som nevnt i artikkel 9 og 11, skal samarbeide aktivt om å finne en rask løsning på tvister på tvers av landegrensene. Medlemsstatene skal sikre at slikt samarbeid finner sted.

Artikkel 13

Sanksjoner

Uten at det berører artikkel 17 skal medlemsstatene innen 1. juni 2010 fastsette regler for sanksjoner ved overtredelser av denne forordning og treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at

de blir gjennomført. Sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende. Medlemsstatene skal senest 29. oktober 2010 underrette Kommissjonen om disse reglene og umiddelbart underrette den om eventuelle senere endringer av dem.

Artikkel 14

Anvendelse på andre valutaer enn euro

1. En medlemsstat som ikke har euro som valuta, og som beslutter å utvide anvendelsen av denne forordning, med unntak av artikkel 6, 7 og 8, til sin nasjonale valuta, skal melde fra til Kommissjonen om dette. Meldingen skal offentliggjøres i *Den europeiske unions tidende*. Den utvidede anvendelsen av denne forordning får virkning 14 dager etter nevnte offentliggjøring.

2. En medlemsstat som ikke har euro som valuta, og som beslutter å utvide anvendelsen av artikkel 6, 7 og 8, eller en kombinasjon av disse, til sin nasjonale valuta, skal melde fra til Kommissjonen om dette. Meldingen skal offentliggjøres i *Den europeiske unions tidende*. Den utvidede anvendelsen av artikkel 6, 7 eller 8 får virkning 14 dager etter nevnte offentliggjøring.

3. Medlemsstater som 29. oktober 2009 allerede har fulgt framgangsmåten for melding i henhold til artikkel 9 i forordning (EF) nr. 2560/2001, behøver ikke gi melding som nevnt i nr. 1 i denne artikkel.

Artikkel 15

Gjennomgåelse

1. Innen 31. oktober 2011 skal Kommissjonen legge fram for Europaparlamentet, Rådet, Den europeiske økonomiske og sosiale komité og Den europeiske sentralbank en rapport om hensiktsmessigheten av å avskaffe den oppgjørsbaserte nasjonale rapporteringsplikten. Rapporten skal eventuelt følges av et forslag.

2. Innen 31. oktober 2012 skal Kommissjonen legge fram for Europaparlamentet, Rådet, Den europeiske økonomiske og sosiale komité og Den europeiske sentralbank en rapport om anvendelsen av denne forordning, som eventuelt skal følges av et forslag. Rapporten skal særlig ta for seg

a) bruken av IBAN og BIC i forbindelse med automatisering av betalinger,

b) hensiktsmessigheten av den øvre grensen fastsatt i artikkel 3 nr. 1,

c) markedsutviklingen i forbindelse med anvendelsen av artikkel 6, 7 og 8.

*Artikkel 16***Oppheving**

Forordning (EF) nr. 2560/2001 oppheves med virkning fra 1. november 2009.

Henvisninger til den opphevede forordningen skal forstås som henvisninger til denne forordning.

*Artikkel 17***Ikrafttredelse**

Denne forordning trer i kraft den 20. dag etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Den får anvendelse fra 1. november 2009.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg, 16. september 2009.

For Europaparlamentet

J. BUZEK

President

For Rådet

C. MALMSTRÖM

Formann
